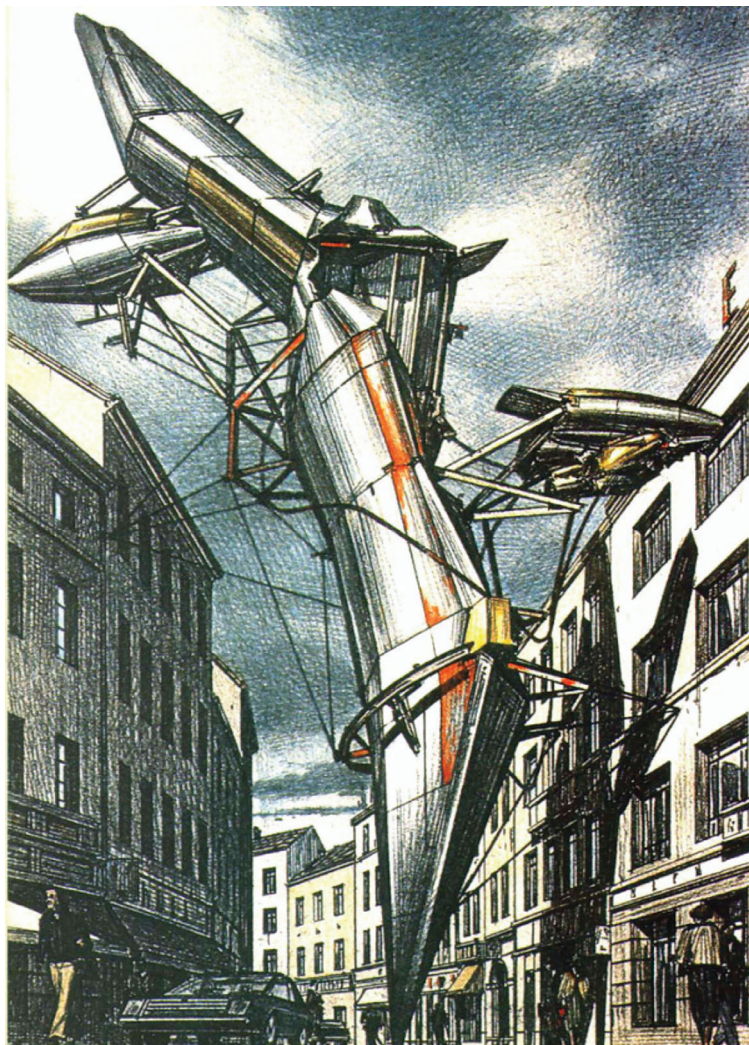

جَنگ و مِعماری

لیوس وودز
برگردان: پویان روحی

جنگ و معماری

لیوس وودز

برگردان:
پویان روحی

انتشارات تخصصی هنر،
معماری و شهرسازی

کتابخانه کسری

وودز، لیوس، ۱۹۴۰ - ۲۰۱۲م.

Lebbeus, Woods

جنگ و معماری/لیوس وودز؛ برگردان پویان روحی.

مشهد: کتابکده کسری، ۱۳۹۵.

۴۸ ص.: مصور؛ ۲۱/۵×۱۴/۵ س.م.

شابک:

۹۷۸-۶۰۰-۶۵۰۹-۳۷-۲

وضعیت فهرست نویسی: فیبا

یادداشت: عنوان اصلی: Rat i arhitektura.

یادداشت: کتاب حاضر از متن انگلیسی تحت عنوان "War and architecture" به فارسی برگردانده شده است.

موضوع: معماری و جامعه

موضوع: Architecture and society

موضوع: معماری -- نگهداری و مرمت

موضوع: Architecture -- Conservation and restoration

موضوع: نوسازی شهری

موضوع: Urban renewal

شناسه افزوده: روحی، پویان، ۱۳۵۹ - مترجم

رده بندی کنگره:

۱۳۹۵ و ۲۹ ج/ NAT۵۴۳

۷۲۰/۱۰۳

۴۵۰۴۶۳۴

رده بندی دیویی:

شماره کتابشناسی ملی:

کتابکده تخصصی هنر، معماری و شهرسازی کسری

جنگ و معماری

لیوس وودز

برگردان: پویان روحی

صفحه آرای: میلاد خواجوی

چاپ اول: زمستان ۱۳۹۵

شمارگان: ۱۰۰۰

لیتوگرافی، چاپ و صحافی: مؤسسه چاپ آستان قدس رضوی

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۶۵۰۹-۳۷-۲

انتشارات: کتابکده کسری

نشانی انتشارات: مشهد فلسطین ۱۴ پلاک ۱۰ تلفن: ۰۵۱ ۳۷۶۷۰۰۱۹

کلیه حقوق چاپ و نشر این کتاب برای انتشارات محفوظ می باشد.

مرکز پخش: کتابکده کسری

تلفن: ۰۵۱ ۳۸۴۳۵۵۳۱ همراه: ۰۹۱۵ ۳۰۱ ۷۱۸۱

برای پرویز روحی
و همه‌ی آنها
که برای این خاک جنگیدند
و جزئی از آن شدند...

فهرست

- ۶ پیش‌گفتار مترجم
- ۸ پیش‌گفتار
- ۱۲ معماری دانش
- ۱۳ معماری، تجسم دانش است
- ۱۴ ایدئولوگ‌ها در اشتباهند
- ۱۵ شهرهای قدیمی، ساختارهایی سلسله‌مراتبی بودند.
- ۱۶ در مخالفت با بازسازی
- ۱۷ در مخالفت با پاک‌سازی
- ۲۱ ساخت روی بازمانده‌های جنگ
- ۲۴ الگوهای انتخاب و نوآوری
- ۲۶ تزریق‌ها
- ۳۱ جرب
- ۳۴ وضعیت سخت، وضعیت سیال
- ۳۶ زخم
- ۳۹ چه کسی در فضاهای آزاد زندگی می‌کند؟
- ۳۹ چه کسی مالک فضاهای آزاد است؟
- ۴۰ چه کسی هزینه‌ی ساخت فضاهای آزاد را پرداخت می‌کند؟
- ۴۲ بافت جدید

پیش‌گفتار مترجم

”آیا معماری - یک معماری فوق‌العاده - به مردم جز برای آنکه به درون آن بروند و به آن مقیاس ببخشند، نیاز دارد؟ نه. معماری فوق‌العاده همیشه تجسم یک اندیشه، یا ایده‌ی فوق‌العاده است؛ چیزی که از یک ساختمان یا معمار تنها، بزرگ‌تر است. ایده‌های بزرگ به یک زمان و به یک فرهنگ تعلق دارند. معماری فوق‌العاده، علاقه و تعهدی نسبت به انتظارات یا نیازهای مردم ندارد. این مردم - خود ما - هستند که باید یاد بگیرند چطور در آن زندگی کنند - اگر بخواهند و یا شجاعتش را داشته باشند. واقعیت همین است و همیشه همین‌طور بوده است.“

لیبوس وودز، حفره‌ی سیاه

درباره‌ی هرنان دیاز آلونسو

۱۰ اکتبر ۲۰۰۷

کتابی که در دست دارید، نخستین کتاب لیبوس وودز است که به فارسی برگردانده شده است. کتابی که قرار دادن آن در یک ژانر مشخص، کار دشواری به نظر می‌رسد. این کتاب، پیشنهادی است برای بازسازی ساریووی جنگ‌زده، ساریوویی که در زمان نگارش آن، زیر آتش توپ قرار داشت. خشونت حاکم بر شهر اما مرزهای خیال وودز را محدود نکرده است. زبانی که او در کتاب به کار برده، آن را از یک پیشنهاد فراتر می‌برد و به شعر نزدیک می‌کند. به این ترتیب ایده‌ی طراحی تئوری از لایه‌لای وازگان او نمایان می‌شود؛ تلاش برای رسیدن به شیوه‌ی نو و متفاوتی از اندیشیدن به و نوشتن درباره‌ی معماری. کتاب در عین حال تاملی است در ماهیت معماری؛ اینکه معماری چیست، چه باید باشد، و چه می‌تواند باشد.

وودز مدافع معماری بود و هرگز چیزی نساخت. او بر این باور بود که اگر بخواهد چیزی بسازد، باید خواسته‌های کارفرما را بپذیرد، و اگر خواسته‌های کارفرما را بپذیرد، باید سازش کند و اگر سازش کند، کارش تجاری می‌شود. او تا آخرین لحظه به دیسپلین معماری و پیشرفت آن متعهد ماند. او یک آموزگار بود؛ آموزگاری که خانه‌ی اصلی‌اش، مدرسه‌ی کوپر یونیون^۱ در نیویورک بود و چند نسل از شاگردانش، به چهره‌های مهم معماری تبدیل شدند. دنیای وودز، دنیایی است از فضاهای تجربی، فضاهایی که سکونت در آن‌ها دشوار، و نیازمند درجه‌ی بالایی از درگیری مخاطب است؛ درگیر شدنی که او امیدوار بود به شکل‌گیری شیوه‌های جدید اندیشیدن و زندگی کردن بیانجامد.

پ.ر

پاییز ۲۰۱۶

لس آنجلس

معماری و جنگ ناسازگار نیستند.

معماری جنگ است. جنگ معماری است.

من با زمانه‌ی خود، با تاریخ، با تمام قدرت‌هایی که در فرم‌های ثابت و وحشت‌زده خانه دارند، در جنگم.

من یکی از میلیون‌ها انسانی هستم که تطبیق پیدا نمی‌کنم، که خانه‌ای ندارم، خانواده‌ای ندارم،

دکترینی ندارم، جای ثابتی ندارم که آن را از آن خود بخوانم، آغاز و پایان شناخته شده‌ای ندارم،

مکان "مقدس و اصیلی" ندارم.

من علیه تمام شمایل‌ها و قطعیت‌ها، علیه تمام تاریخ‌هایی

که من را به ناراستی‌ها و ترس‌های رقت‌انگیز خودم زنجیر می‌کنند، اعلام جنگ می‌کنم.

من تنها لحظه‌ها را می‌شناسم، و زندگی‌هایی را که همچون لحظه‌هایند،

تنها فرم‌هایی [را می‌شناسم] که با نهایت قدرت، ظاهر می‌شوند، و سپس "در هوا ذوب می‌شوند."

من یک معمارم، سازنده‌ی دنیاها،

یک پیرو هوای نفس^۱ که جسم را می‌پرستد، ملودی را،

شبحی در برابر آسمان رو به تاریکی.

نمی‌توانم نامت را بدانم، تو نیز نمی‌توانی نامم را بدانی.

فردا در کنار یکدیگر، ساختن شهری را آغاز خواهیم کرد.

1- Primordial

2- Sensualist

پیش‌گفتار

این کتاب به شهروندان سارایوو تقدیم می‌شود. کسانی که در این لحظه که این کتاب در دست تهیه‌است، زیر یک محاصره‌ی شدید و بیمارگون^۱ قرار دارند؛ محاصره‌ای که بیش از چهارده ماه پیش آغاز شد. امیدوارم این ایده‌ها که در فاصله‌ای دور شکل گرفته‌اند، بتوانند به شرایط آن‌ها نزدیک باشند و به نحوی -وقتی که زمانش برسد- به بازسازی شهر و شیوه‌ی زندگی آن‌ها کمک کنند.

برج‌های سارایوو در آتش سوخته‌اند. یادمان‌های شیشه‌ای و فولادی که در دوران جامعه‌ی صنعتی، در ستایش پیشرفت فکری ساخته شده بودند، به لاشه‌هایی تبدیل شده‌اند و همراه با آن‌ها، ایدئولوژی‌ها و ارزش‌هایی که آن‌ها نماینده‌شان بودند نیز از بین رفته‌اند. برج‌های سارایوو در کنار گنبدها و مناره‌های مساجد، کتابخانه‌ی بزرگ، ساختمان‌های دانشگاه و ساختمان‌های دیگری که نماد خرد^۲ و نوید آن برای زندگی شهری انسان بودند، هدف اصلی آتش محاصره‌کنندگان شهر بودند. زمانی که این ساختمان‌ها توسط گلوله‌های آتش‌زا آتش گرفتند، امکان نجات آن‌ها وجود نداشت. نه تنها زیرساخت‌ها، بلکه خرد مورد نیاز برای انجام این کار نیز از میان رفته بود. ساختمان‌های شعله‌ور سارایوو، اگر نشانه‌ی پایان خرد نباشند، نشانه‌هایی هستند از پایان عصر آن. نشانه‌هایی که آن‌سوی آن‌ها، قلمروی از یک تاریکی غیرقابل درک وجود دارد.

اما جنگ تنها به این شهر و شبه‌جزیره‌ای که سارایوو در آن قرار دارد، محدود نیست. این شبه‌جزیره، فرهنگ پیچیده‌ای دارد و سارایوو برای آن، نماد پایداری و امید بوده‌است. اما این شهر، امروز به نماد ناامیدی تبدیل شده‌است. جنگ به شکل‌های مختلف، در نقاط مختلف دنیا در جریان است؛ در آذربایجان، مولداوی، گرجستان، افغانستان، کشمیر، سری‌لانکا، فلسطین و لبنان، در آنگولا و نیم‌دوجین کشور آفریقایی دیگر، در ایرلند شمالی، پرو و کلمبیا. ناحیه‌ی جنوبی مرکز لس‌آنجلس، محل وقوع شورش بود که همچون طوفانی ناگهانی و سهمگین، از آن عبور کرد و به دنبال خود، نه تنها خرابی‌های گسترده‌ای باقی گذاشت، بلکه توهم امن بودن آمریکا در برابر نیروهای خشن تغییر که [تنها] بر دیگران تاثیر می‌گذاشت را نیز از بین برد. در آلمان، تخریب ساختمان‌هایی که محل سکونت کارگران خارجی بودند، به شورش‌هایی منجر شد که نشان از شکندگی تمدن، حتی در منظم‌ترین جوامع دارند. هیچ عقل سلیمی این رویدادها را نمی‌پسندد، اما حجم زیادی از اتفاقاتی از این دست، در راه است. زیرا دنیای

1- Pathological

2- Reason

سارایوو، پایتخت بوسنی-هرزگوین
دید به سمت غرب، ۱۹۹۲

ساریووه،
ساختمان روزنامه‌ی لیبراسیون، ۱۹۹۲

انسان، در گرمایی که از پس جنگ سرد ایجاد شده، در حال تکه‌تکه شدن است و مثل یک قطعه یخ، از جاهایی جدید و غیرمنتظره ترک می‌خورد. این، تصویری ناامیدکننده و ترسناک است، به‌ویژه در پایان قری که در آن، جنگ‌های گرم درس‌هایی فراموش‌نشده درباره‌ی جنونِ خشونتِ سازمان‌یافته به‌همراه داشته‌اند. این تصویری است که از درون نیروی بی‌رحمِ خود شکل می‌گیرد، از درون ناگزیری آزاردهنده، اما به‌طور بالقوه درمان‌گر خود. تنها با روبه‌رو شدن با این تصویر است که می‌شود امیدوار بود بتوان محتوای تراژیک آن را تغییر داد. تنها با روبه‌رو شدن با جنونِ تخریبِ آگاهانه است که خرد می‌تواند دوباره به خود ایمان بیاورد.

نیویورک

۲۷ ژوئن ۱۹۹۳

جنگ و معماری، نخستین کتاب **لیبوس وودز** است که به فارسی برگردانده شده است. کتابی که قرار دادن آن در یک ژانر مشخص، کار دشواری به نظر می‌رسد. این کتاب، پیشنهادی است برای بازسازی ساریووی جنگ‌زده، ساریوویی که در زمان نگارش آن، زیر آتش توپ قرار داشت. خشونت حاکم بر شهر اما مرزهای خیال وودز را محدود نکرده است. زبانی که او در کتاب به کار برده، آن را از یک پیشنهاد فراتر می‌برد و به شعر نزدیک می‌کند. به این ترتیب ایده‌ی طراحی تئوری از لابه‌لای واژگان او نمایان می‌شود؛ تلاش برای رسیدن به شیوه‌ی نو و متفاوتی از اندیشیدن به و نوشتن درباره‌ی معماری. کتاب در عین حال تاملی است در ماهیت معماری؛ اینکه معماری چیست، چه باید باشد، و چه می‌تواند باشد.

وودز مدافع معماری بود و هرگز چیزی نساخت. او بر این باور بود که اگر بخواهد چیزی بسازد، باید خواسته‌های کارفرما را بپذیرد، و اگر خواسته‌های کارفرما را بپذیرد، باید سازش کند و اگر سازش کند، کارش تجاری می‌شود. او تا آخرین لحظه به دیسپلین معماری و پیشرفت آن متعهد ماند. او یک آموزگار بود؛ آموزگاری که خانه‌ی اصلی‌اش، مدرسه‌ی کوپر یونیون (Cooper Union) در نیویورک بود و چند نسل از شاگردانش، به چهره‌های مهم معماری تبدیل شدند. دنیای وودز، دنیایی است از فضاهای تجربی، فضاهایی که سکونت در آن‌ها دشوار، و نیازمند درجه‌ی بالایی از درگیری مخاطب است؛ درگیر شدنی که او امیدوار بود به شکل‌گیری شیوه‌های جدید اندیشیدن و زندگی کردن بیانجامد.

شه‌سازی
معماری و

کتابخانه تخصصی هنر، ۹۷۸۶۰۰۶۵۰۹۳۷۲